

Sygn. akt III RC 302/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Puławach III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Teresa Czajewska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Grzęda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 grudnia 2021 r. P.

sprawy z powództwa D. C., w imieniu i na rzecz którego działa przedstawicielka ustawowa E. C.

przeciwko R. C.

o podwyższenie alimentów

1. podwyższa alimenty od pozwanego R. C., posiadającego numer PESEL (...), ostatnio zasądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 lipca 2017 r. w sprawie sygn. akt III C 2600/16 rzecz jego małoletniego syna D. C., urodzonego (...) w P., posiadającego numer PESEL (...), z kwoty po 650 złotych miesięcznie do kwoty po 800 (osiemset) złotych miesięcznie, poczynając od dnia 29 października 2019 roku do dnia 31 grudnia 2020 roku, a od dnia 1 stycznia 2021 roku do kwoty po 900 (dziewięćset) złotych miesięcznie, płatnych z góry do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda E. C. posiadającej numer PESEL (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości określonej w obwieszczeniu Ministra Sprawiedliwości wydanym na podstawie art. 481 § 2⁴ kodeksu cywilnego, w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;
2. w pozostałej części powództwo oddala;
3. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
4. koszty procesu między stronami wzajemnie znosi;
5. nakazuje ściągnąć od pozwanego R. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Puławach kwotę 220 zł (dwieście dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu części opłaty od pozwu;
6. pozostałe koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III RC 302/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 października 2019 r. (data prezentaty) przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda, E. C., wniosła o zmianę treści obowiązku alimentacyjnego pozwanego R. C. względem jego syna D. C., ustalonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie III Wydział Cywilny Rodzinny z dnia 21 lipca 2017 r. w sprawie sygn. akt III C 2600/16, poprzez podwyższenie alimentów od pozwanego na rzecz jego syna D. C. z kwoty po 650 zł miesięcznie do kwoty 1500 zł miesięcznie, począwszy od dnia 1 października 2019 r., płatnych na numer rachunku bankowego matki powoda E. C., do dnia 10-tego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat.

W treści pozwu zawarty został również wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia poprzez zobowiązanie pozwanego R. C. do zapłaty na rzecz małoletniego powoda D. C. – na czas trwania niniejszego postępowania sądowego, począwszy od dnia wniesienia pozwu do dnia prawomocnego zakończenia procesu – świadczenia alimentacyjnego po 1000 zł miesięcznie, na zasadach jak w roszczeniu głównym.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono w szczególności, iż od chwili zasądzenia alimentów na rzecz powoda upłynęło już blisko 3 lata, w tym czasie znacznie zwiększyły się usprawiedliwione potrzeby powoda, a jednocześnie wzrósł dochód pozwanego; w dniu zasądzenia alimentów w kwocie 650 zł miesięcznie pozwany pracował dorywczo na budowie w Polsce, zarabiając około 3000 zł miesięcznie, obecnie zaś jego zarobki kształtują się na poziomie około 15000 zł miesięcznie.

W pozwie wskazane zostały następujące miesięczne wydatki na utrzymanie powoda: wyżywienie w domu ok. 500 zł oraz całodzienne wyżywienie w szkole – 600 zł, odzież, obuwie – 400 zł miesięcznie, środki higieny osobistej, leki, suplementy, fryzjer – 300 zł miesięcznie, wyprawka szkolna – 1000 zł rocznie (83 zł miesięcznie), ubezpieczenie szkolne, rada rodziców, opłaty na uroczystości, składki na ksero, składki na zakończenie roku szkolnego – 200 zł rocznie (17 zł miesięcznie), okulista, okulary – 1000 zł rocznie (83 zł miesięcznie), wycieczki szkolne, uroczystości – 2000 zł rocznie (166 zł miesięcznie), kino, rozrywki, hobby rowerowe, kieszonkowe – 500 zł miesięcznie, wakacje, ferie – 3000 zł rocznie (250 zł miesięcznie), abonament telefoniczny, telefon – 187 zł miesięcznie, paliwo na dojazdy do szkoły – 400 zł miesięcznie. Oprócz powyższego matka małoletniego wykonała w ostatnim czasie generalny remont pokoju dziecka, którego łączny koszt wyniósł ponad 5000 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano również miesięczne stałe koszty utrzymania gospodarstwa domowego, w którym zamieszkuje powód wraz z matką i babcią, to jest: podatek od nieruchomości – 30 zł miesięcznie – 300 zł rocznie, odbiór nieczystości – 50 zł miesięcznie, szambo – 50 zł miesięcznie, gaz – 30 zł miesięcznie, woda – 60 zł miesięcznie, media (Internet, telefon) – 160 zł miesięcznie, energia elektryczna – 150 zł miesięcznie, opał – drzewo i węgiel – 3000 zł rocznie – 250 zł miesięcznie, środki czystości – 200 zł miesięcznie.

W treści uzasadnienia pozwu podniesiono, że matka małoletniego zatrudniona jest w (...) w sercu maj” na 1/2 etatu., jej wynagrodzenie miesięczne kształtuje się na poziomie 855,39 zł netto. Przedstawicielka ustawowa małoletniego wskazała, że nie otrzymuje świadczenia 500+ z uwagi na fakt ubiegania się przez pozwanego o świadczenie rodzinne w Norwegii. Ponadto podniosła, że pozwany nie bierze udziału w wychowywaniu syna, a jego spotkania z małoletnim są sporadyczne – raz na trzy miesiące.

(pozew- k. 4-14.)

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy w Lublinie III Wydział Cywilny Rodzinny wyrokiem z dnia 21 lipca 2017 roku w sprawie sygn. akt III C 2600/16 w punkcie II. zasądził od S. C. na rzecz jego małoletniego syna D. C. alimenty w kwocie po 650 zł miesięcznie płatne do 10-tego każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia uprawomocnienia się wyroku, do rąk matki dziecka E. C. (dowód: wyrok- k. 60v akt SO w Lublinie sygn. akt III C 2600/16).

W dacie ostatniego ustalenia obowiązku alimentacyjnego małoletni powód D. C. miał 13 lat, uczęszczał do szkoły podstawowej, był dzieckiem zdrowym.

Przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda, E. C., miała 34 lata, pracowała w restauracji w P., zarabiała 1450 zł miesięcznie. Po wyprowadzce od męża zamieszkała wraz z synem u swojej matki. W toku sprawy o rozwód wskazywała, że ponosi koszty utrzymania w kwocie 1000 zł.

Pozwany R. C. miał 37 lat. Pracował dorywczo na budowie, zarabiał 2000-3000 zł miesięcznie. Wcześniej, do końca marca 2017 r. pracował w Norwegii na budowie, gdzie zarabiał około 6000 -7000 zł.

(dowód: odpis skrócony aktu urodzenia małoletniego – k. 7, zeznania stron na rozprawie w dniu 21.07.2017 r. – k. 58-59 akt III C 2600/16 SO w Lublinie).

Aktualnie małoletni powód ma 17 lat, uczy się w liceum ogólnokształcącym. Matka małoletniego ponosi koszty jego utrzymania, w tym koszty leczenia okulistycznego (dołączone do pozwu faktury VAT, pokwitowania, potwierdzenia przelewów – k.31- 72).

Przedstawicielka ustawowa małoletniego E. C. ma 38 lat. Aktualnie zatrudniona jest w (...) w sercu maj” na ½ etatu z wynagrodzeniem 855,39 zł netto miesięcznie (zaświadczenie k. 28).

Pozwany R. C. ma 41 lat, obecnie nie pracuje już za granicą Polski, podejmuje prace dorywcze w Polsce, z których uzyskuje dochód w wysokości ok. 5 000 zł miesięcznie, utrzymuje sporadyczne kontakty z synem (oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania k. 328-330).

P owyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dokumenty lub kopie dokumentów, znajdujące się w niniejszych aktach sprawy, a także w dołączonych aktach Sądu Okręgowego w Lublinie III C 2600/16 . Mając na uwadze moc dowodową dowodów z dokumentów Sąd oparł się na nich w przeważającej mierze, uznając, że zeznania świadków dotyczące wysokości dochodów uzyskiwanych przez strony, czy też ponoszonych przez nich kosztów swojego utrzymania mają w tym zakresie drugorzędne znaczenie. Pozostałe okoliczności podnoszone w zeznaniach świadków nie miały również większego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

W myśl art. art. 138 k.r.o. w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przez pojęcie "stosunków" w tym wypadku należy rozumieć okoliczności istotne z punktu widzenia ustawowych przesłanek obowiązku alimentacyjnego i jego zakresu (art. 133 i 135 k.r.o). Zmiana zatem "stosunków" tak pojmowanych jest zmianą okoliczności, od których zależy istnienie i zakres obowiązku alimentacyjnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 1974 roku, sygn. akt II Co 9/74, Lex nr 7560). Nie każda zmiana skutkuje zmianą orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Zmiana musi być istotna i trwała. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że dla stwierdzenia, czy nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu art. 138 k.r.o. należy brać pod uwagę, czy istniejące warunki i okoliczności - na tle sytuacji ogólnej - mają charakter trwałe, dotyczą okoliczności zasadniczych i wyczerpują te przesłanki, które w sposób istotny wpływają na zakres obowiązku alimentacyjnego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy podkreślić, że małoletni D. C. nie jest jeszcze w stanie samodzielnie się utrzymać. Małoletni ma 17 lat , nie posiada majątku, z którego dochody wystarczyłyby na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Po stronie każdego z rodziców małoletniego powoda istnieje zatem obowiązek dalszego jego alimentowania.

Nie ulega również wątpliwości, że po stronie powoda nastąpiła trwała zmiana stosunków, polegająca na zwiększeniu jego usprawiedliwionych potrzeb, a tym samym kosztów związanych z zaspakajaniem tych potrzeb.

Sąd Rejonowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w postanowieniu z dnia 1 czerwca 1965 r., sygn. akt I CZ 135/64, zgodnie z którym różnica wieku dzieci spowodowana upływem czasu od daty wydania wyroku zasadzającego alimenty, co do zasady uzasadnia wzrost potrzeb związany z uczęszczaniem do szkoły, uczestnictwem w dodatkowych odpłatnych zajęciach itp., co z kolei pociąga za sobą konieczność ponoszenia związanych z tym

zwiększonych wydatków. Należy podnieść, że w niniejszej sprawie od czasu zasądzenia alimentów w dotychczasowej wysokości upłynęło ponad cztery lata. W tym czasie niewątpliwie wzrosły usprawiedliwione potrzeby małoletniego powoda, a także w odpowiednim zakresie wzrosły koszty związane z ich zaspokajaniem. Nie ulega wątpliwości, że powód wymaga zwiększonych środków finansowych na pokrycie kosztów żywienia, środków higieny i czystości, kosmetyków, odzieży oraz przyborów szkolnych. Wzrost kosztów utrzymania związany jest z ogólnym rozwojem dziecka, a także z ogólnym wzrostem cen towarów i usług. Zbędnym jest przy tym przedstawianie szczegółowych wyliczeń dotyczących najbardziej podstawowych potrzeb życiowych powoda, gdyż oczywistym jest, że potrzebuje on żywienia, musi mieć zapewnioną odzież, obuwie, środki czystości i higieny.

Dodatkowo w przypadku małoletniego D. C. pojawiły się nowe koszty uzasadnione potrzebą leczenia okulistycznego, związane z wymianą szkieł w okularach, jak również koszty związane z rozwojem jego zainteresowań i uczęszczaniem na dodatkowe zajęcia.

Należy podkreślić, że potrzeby te są jak najbardziej potrzebami usprawiedliwionymi. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 grudnia 1987 roku, sygn. akt III CZP 91/87, OSNC 1988/4/42 przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu - odpowiedni do jego wieku i uzdolnień - prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy.

W tej sytuacji oczywistym jest, że alimenty w dotychczasowej kwocie - to jest 650 zł nie wystarczają na zaspokojenie aktualnych usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa zażądała od pozwanego alimentów w kwocie po 1500 zł miesięcznie. W ocenie Sądu, żądanie to jest zbyt wygórowane i stanowiłoby de facto obciążenie pozwanego niemalże w całości kosztami utrzymania małoletniego powoda. Odnosi się to w szczególności do wskazywanych przez przedstawicielkę ustawową małoletniego kosztów jego żywienia, oszacowanych przez nią na kwotę 1100 zł miesięcznie, kosztów comiesięcznych zakupów odzieży i obuwia dla małoletniego - oszacowanych na kwotę 400 zł miesięcznie, kosztów zakupu środków higieny, leków i suplementów oszacowanych na kwotę 300 zł miesięcznie oraz kosztów paliwa na dojazdy do szkoły - 400 zł miesięcznie. Wysokość tych kosztów oraz potrzeba ich ponoszenia w takiej wysokości miesięcznie nie została udowodniona.

Dodatkowo w kontekście sytuacji materialnej matki małoletniego (uwzględniając wysokość uzyskiwanego przez nią wynagrodzenia w kwocie 855 zł) oraz dotychczas zasądzonej kwoty alimentów na rzecz małoletniego powoda, wątpliwości Sądu budzą wskazane przez matkę powoda wydatki na kino, rozrywki, hobby rowerowe i kieszonkowe w kwocie 500 zł miesięcznie, wydatki związane z wyjazdami wakacyjnymi i w okresie ferii zimowych w kwocie 3000 zł rocznie oraz wydatki związane z wyczynową jazdą na rowerze małoletniego powoda - ok. 4 000 zł rocznie.

Przedstawicielka ustawowa małoletniego wskazała, że wydatki na utrzymanie małoletniego powoda wynoszą ją około 3 486 zł miesięcznie, do czego dochodzi jeszcze jego udział w kosztach utrzymania gospodarstwa domowego, oszacowany przez nią na kwotę 330 zł miesięcznie.

Mając na uwadze znajdujące się w aktach dokumenty, twierdzenia strony powodowej zawarte w pozwie oraz dalszych pismach procesowych, jak również opierając się na doświadczeniu życiowym oraz mając na uwadze aktualne ceny towarów służących zaspokajaniu podstawowych potrzeb powoda Sąd doszedł do przekonania, że średniomiesięczne uzasadnione koszty utrzymania małoletniego powoda wynoszą obecnie około 1800 zł (w tym około 600 - 700 zł koszty jego żywienia, około 200 zł koszty odzieży i obuwia, koszty korepetycji dla małoletniego - wydatek ten może kształtować się na poziomie około 200 zł miesięcznie, kieszonkowe - około 100 zł miesięcznie, opłata za telefon - około 60 zł miesięcznie, kosmetyki oraz środki higieny - około 100 zł miesięcznie oraz udział małoletniego w ponoszonych opłatach mieszkaniowych - około 250 zł miesięcznie, oprócz tego dochodzą koszty związane z wydatkami szkolnymi (wycieczki, wyprawka szkolna), koszty wypoczynku letniego oraz zimowego małoletniego, jak również koszty jego leczenia okulistycznego oraz wyczynowej jazdy na rowerze, które to koszty nie są wydatkami ponoszonymi regularnie i comiesięcznie, jednak należało je również uwzględnić przy całościowej ocenie kosztów utrzymania małoletniego, gdyż

nie uwzględnienie ich w miesięcznych kosztach jego utrzymania oznaczałoby przerzucenie ciężaru ich ponoszenia wyłącznie na matkę małoletniego).

W powyższych kosztach powinni oczywiście partycypować oboje rodzice w miarę swoich zarobkowych i majątkowych możliwości. Należy jednak podkreślić, że sytuacja finansowa pozwanego jest dużo lepsza niż matki małoletniego powoda, wobec czego powinien on w większym niż ona stopniu przyczynić się finansowo do pokrywania kosztów jego utrzymania. Ponadto, co należy podkreślić, E. C. swój obowiązek alimentacyjny, poza finansowaniem usprawiedliwionych potrzeb syna, realizuje również poprzez osobiste starania o jego utrzymanie i wychowanie, natomiast kontakty pozwanego z synem są, jak wynika z akt sprawy sporadyczne. Jak wynika z pisma D. C., dołączonego do pisma przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda z dnia 23 listopada 2020 roku, jego kontakty z ojcem „od około dwóch lat są praktycznie zerowe” (k. 279).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że pozwany powinien przyczynić się do ponoszenia kosztów utrzymania małoletniego powoda w większej niż jego matka części, to jest w kwocie około 1000 zł miesięcznie, przy czym mając na uwadze jego sytuację materialną kwota ta nie będzie stanowiła dla niego nadmiernego obciążenia.

Oczywiście Sąd wziął pod uwagę, że pozwany łoży na rzecz syna dodatkowe kwoty, poza kwotą 800 zł alimentów zasądzonych tytułem zabezpieczenia, należy jednak podkreślić, że są to różne kwoty i nie są one płacone regularnie. I tak pozwany wpłacił synowi tytułem kieszonkowego następujące kwoty: 300 zł w dniu 16 lipca 2020 roku, 200 zł w dniu 14 sierpnia 2020 roku, 200 zł w dniu 17 września 2020 roku, 200 zł w dniu 13 października 2020 roku, 150 zł w dniu 18 listopada 2020 roku oraz 150 zł w dniu 17 grudnia 2020 roku (potwierdzenia przelewów k. 305-310).

Tym samym Sąd uznał, że w okresie do końca grudnia 2020 roku pozwany wywiązywał się ze swojego obowiązku alimentacyjnego, płacąc na rzecz małoletniego powoda alimenty w kwocie po 800 zł (zasądzone tytułem zabezpieczenia roszczeni alimentacyjnego) oraz kwoty średnio ok. 200 zł miesięcznie tytułem kieszonkowego, wobec czego za ten okres zasądził od pozwanego na rzecz jego małoletniego syna alimenty w kwocie po 800 zł miesięcznie, uwzględniając dodatkowe wpłaty dokonane przez pozwanego na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb syna.

Natomiast w okresie do stycznia 2021 roku pozwany nie dokonywał już tak regularnych wpłat. Mianowicie w dniu 17 maja 2021 roku pozwany wpłacił synowi kwotę 300 zł tytułem prezentu na urodziny, w dniu 31 maja 2021 roku kwotę 150 zł tytułem prezentu na dzień dziecka oraz w dniu 16 czerwca 2021 roku kwotę 100 zł tytułem kieszonkowego (potwierdzenia przelewów k. 347-349). Pełnomocnik pozwanego wezwany do udokumentowania dalszych regularnych wpłat na rzecz małoletniego powoda przedłożył jedynie (poza tymi, które już wcześniej zostały złożone) potwierdzenie przelewu kwoty 300 zł w dniu 1 września 2021 roku oraz kwoty 100 zł w dniu 25 października 2021 roku (potwierdzenia przelewów k. 382-383).

Mając na uwadze, że kwoty wpłacane przez pozwanego na rzecz małoletniego powoda nie są już tak regularne i łącznie w 2021 roku stanowiły kwotę 950 zł, należy uznać, że od stycznia 2021 roku pozwany przyczyniał się w ten sposób dodatkowo do ponoszenia kosztów utrzymania swojego syna w kwocie średnio około 100 zł miesięcznie. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego tytułem alimentów na rzecz jego małoletniego syna kwotę 900 zł poczynając do dnia 1 stycznia 2021 roku, uwzględniając dodatkowe wpłaty dokonane przez pozwanego na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb syna w aktualnej wysokości tj. w kwocie około 100 zł miesięcznie.

Należy ponadto podkreślić, że z godnie z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych jest podwójnie uzależniony – z jednej strony zależy on od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, zaś z drugiej strony – od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Współzależność między usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego a zarobkowymi i majątkowymi możliwościami zobowiązanego wyraża się tym, że usprawiedliwione potrzeby uprawnionego powinny być zaspakajane w takim zakresie, w jakim pozwalają na to możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego.

Należy wskazać, że kwoty ustalone przez Sąd nie przekraczają możliwości zarobkowych pozwanego. R. C. podał w swoim oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku i dochodach, że uzyskuje wynagrodzenie w kwocie około 5 000

zł miesięcznie, dodatkowo należy podkreślić, że w toku sprawy o rozwód pozwany podawał, że do końca 2017 roku pracował w Norwegii, gdzie jego zarobki wynosiły około 6-7 tysięcy złotych. Mając powyższe na uwadze należy uznać, że zarówno możliwości zarobkowe pozwanego, jak i aktualnie osiągnięte przez niego dochody są znaczne, wobec czego kwota zasądzonych alimentów nie będzie stanowiła dla niego zbyt dużego obciążenia, a jednocześnie pozwoli na pokrycie zwiększonych kosztów zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda, w części obciążającej pozwanego.

Mając wszystkie powyższe okoliczności na uwadze Sąd podwyższył alimenty od pozwanego R. C. na rzecz jego małoletniego syna D. C. do kwoty po 800 zł miesięcznie, poczynając od dnia 29 października 2019 roku do dnia 31 grudnia 2020 roku, a od dnia 1 stycznia 2021 roku do kwoty po 900 złotych miesięcznie.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

Wyrokowi w punkcie 1 Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności w oparciu o treść art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu znajduje swoją podstawę w normie art. 100 k.p.c. zgodnie, z którym w razie tylko częściowego uwzględnienia żądania, koszty będą wzajemnie zniesione.

Strona powodowa jest z mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016r. poz. 623 z późn. zm.) zwolniona z opłat od żądania dochodzonego pozwem.

Wobec tego, że pozwany w części nie utrzymał się ze swoją obroną, to zgodnie z art. 98 § 1 K.p.c. i art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przy stosunkowym rozdzieleniu kosztów sądowych, Sąd obciążył pozwanego, stosunkową częścią opłaty od pozwu, od której powódka była zwolniona. Opłata ta wynosiła 750 zł, zatem pozwanego należało obciążyć kwotą 220 zł, o czym Sąd orzekł w punkcie 5 wyroku.

Pozostałe koszty sądowe Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.